

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1693/2023
10.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Јасмине Стаменковић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиоца „Alta Ray Group“ доо Београд, кога заступа пуномоћник Илија Илијевски, адвокат из ..., против туженог „Аудио планета“, доо Београд у стечају, кога заступа пуномоћник Жељко Трлаковић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 519/23 од 30.05.2023. године, у седници већа одржаној 10.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 519/23 од 30.05.2023. године, као неоснована.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 5559/2020 од 27.10.2022. године, у ставу првом изреке, није дозвољено објективно преиначење тужбе. У ставу другом одбијен је тужбени захтев тужиоца да се утврди новчано потраживање тужиоца према туженом у укупном износу од 41.819.369,29 динара. У ставу трећем тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове поступка у износу од 543.000,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 519/23 од 30.05.2023. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Привредног суда у Београду у ставу другом и трећем изреке.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, учињене у поступку пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Испитујући другостепену пресуду у границама ревизијских навода, у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку доношења другостепене пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су закључиле 7 уговора о позајмици 2018. године и свих седам уговора је било обезбеђено уговорима о залози, којима је конституисано заложно право тужиоца на потраживањима туженог према његовим дужницима. По закљученим уговорима, тужени се обавезао да примљени износ врати у 12 једнаких месечних рата у појединачно опредељеним износима и са одређеним датумима доспелости, без камате. Решењем Привредног суда у Београду Ст 178/2019 од 22.08.2019. године отворен је стечајни поступак над туженим. У стечајном поступку тужилац је пријавио своје потраживање у износу од 41.819.369,29 динара по основу наведених уговора и то потраживање му је оспорено у целости. Вештачењем у току поступка утврђено је да укупне обавезе по основу уговора о позајмицама износе 76.000.000,00 динара, док је заложно право у Регистру залоге уписано у износу од 90.943.933,21 динар. Вештак је утврдио да за износ од 49.124.563,92 динара (90.943.933,21 – 41.819.369,29) нема података када је и од кога наплаћен. У налазу вештака је констатовано да стање у пословним књигама тужиоца није усаглашено са обавезама туженог у његовим пословним књигама, те да се са рачуноводственог аспекта не може утврдити постојање и висина потраживања тужиоца.

На основу тако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су стали на становиште да у току поступка није доказана битна чињеница да је тужилац дао туженом новац по основу закључених уговора о позајмици, да би могао са успехом тражити његово враћање у овој парници.

Такав материјалноправни закључак нижестепених судова, по налажењу Врховног суда, заснован је на правилној примени материјалног права на утврђено чињенично стање.

Уговор о зајму регулисан је одредбом члана 557. ЗОО. Наведеном одредбом прописано је да се уговором о зајму обавезује зајмодавац да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или којих других замењивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари, исте врсте и истог квалитета. Основна обавеза зајмодавца јесте да преда зајмопримцу одређену количину новца или којих других замењивих ствари. Након што зајмодавац изврши своју обавезу, настаје обавеза зајмопримца да примљени износ новца или других замењивих ствари врати у време и на начин, као и под условима предвиђени уговором. У току овог поступка није утврђена битна чињеница да је тужилац као зајмодавац извршио своју обавезу предаје новца. Стога, како то правилно налазе и нижестепени судови, није могла ни настати обавеза туженог да тај новац врати тужиоцу. Без утицаја је ревизијски навод тужиоца да наведени уговори имају елементе уговора о зајму, али да се не ограничавају на исте, те да је тужилац заправо туженом ставио на располагање укупан износ од 76.000.000,00 динара ради финансисрања његовог пословања. Чак и у том случају, да би тужилац могао тражити враћање тог новца од туженог, било је потребно утврдити да је тужени располагао тим новцем тужиоца, што у току поступка није утврђено. Ревизијом тужиоца се у претежном делу оспорава утврђено чињенично стање и оцена доказа, што не може бити разлог за изјављивање ревизије у смислу одредбе члана 407. став 2. ЗПП. Стога, Врховни суд ове ревизијске наводе тужиоца није посебно ценио.

Имајући у виду да се разлозима ревизије не доводи у питање правилност и законитост побијане другостепене пресуде, Врховни суд је одбио ревизију тужиоца као неосновану, применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић